

SHANE HEGARTY

darkmouth

A LEGENDA VADÁSZ

Szárnyas és szőrös lények, hegyes fogú fenevadak és gonosz manók: isten hozott Darkmouthban! Ezeregy oka van, hogy ellátogass ide, és sokmillió, hogy inkább menekülj innen.

Vannak városok, ahol vékony a határ a mi világunk és a szörnyek birodalma között. Ilyen Darkmouth is. Finn családja generációkon át védelmezte a várost a vad, mágikus lényektől, a Legendáktól. Így a tizenkét éves fiú élete minden, csak nem unalmas, hiszen ő Darkmouth utolsó legendavadászának fia. Nagy teher nehezedik a vállára, mert neki kell apja nyomdokaiba lépnie. A baj csak az, hogy Finn a történelem legügyetlenebb és legrosszabb legendavadásza.

Ám amikor a sötét óriás, Gantrua azt tervezi, hogy egy titkos kapun át iszonyatos és kegyetlen Legendákat szabadít Darkmouthra, Finn-nek nincs más választása: az apjával és a kotnyeles Emmie-vel kénytelen harcba indulni. De mit tehet, amikor a szörnyek túlerőben vannak? És hogy viseli, hogy ő az emberiség egyetlen reménye?

Shane Hegarty az írországi Skerriesben született. Ma is itt él feleségével és négy gyerekével. A család aranyhalának sajnálatos balesete miatt nem tartanak otthon kisállatot. Hegarty az Irish Times újságírója.

Tudj meg többet a sorozatról:
www.facebook.com/dreamvalogatas

„Féktelen kalandok mitikus lényekkel, humorral és szeretettel. Ez egy igazán fantasztikus könyv receptje.”

Amazon

„Szörnyetegek mindenütt! Elképesztően izgalmassá teszik a könyvet a különleges lények. Feszült várakozással tölti el az olvasót, mire lehet képes egy ilyen gonosz hadsereg.”

Goodreads

„A világ, amelyet Hegarty megalkotott a hőségnek, egyszerre vicces és rémítő. Ez a kettősség teszi olyan ellenállhatatlanná Finn kalandjait.”

Kirkus Reviews

„Különleges történet, melyben semmi sem a megszokott módon alakul, és senki sem az, akinek először gondoljuk. Ez a váratlan fordulatok könyve.”

Publishers Weekly

„Finn egyáltalán nem a megszokott hőstípus. Hiszen az emberiség egyetlen reménye épp egy olyan fiú, aki teljesen alkalmatlan a szerepére. De ő pontosan ettől annyira szeretnivaló.”

School Library Journal

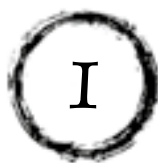

SHANE HEGARTY

darkmouth

A LEGENDA VADÁSZ

—• részlet •—

Darkmouth városa kevés térképen található meg, mert nagyon kevesen akarják megtalálni. Ha fel is tűnik valamelyiken, a helymeghatározása mindig helytelen. Vagy kicsit északabbra van onnan, ahol lennie kellene, vagy kicsit délebbre. Vagy kicsit balra, vagy kicsit jobbra. Kicsit el van tájolva.

Mindig.

Vagyis látogatók kivétel nélkül akkor érkeznek Darkmouthba, ha valahol rossz helyen fordultak be, és hamarosan kezdik azt hinni, hogy zsákutcába jutottak. Végighajtanak egy lombmennyezet alatt, amelyben egyre görcsösebben markolják egymást odafent az ágak. A szövevény mérföldről mérföldre sűrűsödik, amíg ki nem szorítja az utolsó fényfoltot, és az út még a legderűsebb napon is sötét. Majd amikor már a kocsi tetejét karistolják az ágak, és maga az út is fuldokolni látszik, a látogatók áthaladnak egy rövid alagúton, és

kilyukadnak egy virágokkal teleültetett körgyűrűnél
meg egy táblánál, amelyre ezt írták:

A következő táblát kétszer átírták kézzel:

Az út menti falon nagy és feltűnő firka van. Csak
ennyit mond:

Ebben a szóban a K egyik szára olyan, mint egy kígyó, amely szélesre tátja fűrészfogú száját. A látogatók rábámulnak, és azt gondolják: *De csak nem...? Lehetőséges, hogy...?*

Igen, az a kígyó valóban egy gyereket nyel le.

A látogatók, akik mostanra kissé már feladták a reményt, végre megérkeztek Darkmouthba, és a következő gondolatuk ez: *Tűnjünk innen!*

Vagyis azonnal megkerülik a virágágyat, és mennek vissza arra, ahonnan jöttek. Ami kár, mert ha maradnának, rájönnének, hogy Darkmouth igazából nagyon kedves kis hely. Van színes kis fagylaltozója a kikötőben, padjai a parton, piknikező asztalai és vicces mászókaí a gyerekeknek.

És már egy ideje senkit sem evett meg szörny.

Igazából nem is szörnyek. Szörnynek látszhatnak, a helyiek is nevezhetik őket szörnyeknek, de a szó igazi értelmében Legendák. Mítoszok. Mesék. Valaha osztottak a Földön az emberekkel, de aztán irigyek lettek, majd erőszakosak, úgyhogy a világ Métélyes Falvaiban sok száz évig dúlt a háború.

Jelenleg Darkmouth az utolsó ilyen Métélyes Falu, és a Legendák csak ritkán mutatkoznak.

Történetesen a mai reggel épp egy ilyen alkalom.

2

Utólag Finn úgy határozta meg azt a reggelt, mint az a pont, amikor komolyan rosszra fordultak a dolgok.

Valamivel hosszabb gondolkodás után rájött, hogy eddigi élete tizenkét évének szinte az összes reggelét meghatározhatja úgy, hogy akkor fordultak rosszra a dolgok. Ám az adott pillanatban nem sokat gondolkozott, inkább futott. Ahogy bírta. Zörgő páncélban, nehéz sisakban. Az esőben. Menekülve egy minotaurusz elől.

Öt perccel korábban úgy látszott, hogy a dolgok alakulása valamivel hívebben követi a tervet, még ha Finn nem is egészen tudta, mi az a terv.

Akkor még ő üldözött, kezében a szikkasztóval, egy vastag ezüstpuskával, amelyen egy henger lóg a ravasz előtt. Ő volt a vadász, aki Darkmouth sikátorainak útvesztőjében dübörgött fekete sisakban és fakó fém négy-
szögekből ügyetlenül összeeszkábált harci páncélban, ami olyan hangot adott, mintha egy zsák villa bukfen-
cezne lefele a lépcsőn.

A páncél túlméretezett volt, mert a szülei azt mondták, helyet kell hagynia, hogy belenőjön, és azért csörömpölt, mert ő maga csinálta.

Valahol a közelben, körülbelül két mellékutcával arébb olyan hang hallatszott, mintha üveget vágnának a kőhöz, vagy talán követ az üveghez. Mindenesetre egy autóriasztó vijjogása és egy helyi lakos még annál is harányabb visítása követte.

Darkmouth a zugok és kutyaszorítók városkája volt, ahol üvegcséréppel, éles kövekkel és késekkel tűzdelték meg a magas falakat. Alaprajzát úgy tervezték, hogy öszszezavarja a Legendákat, lassítsa a haladásukat, zsákutcákba terelje őket. Ám Finn tudta, hova kell mennie.

A Legenda poros csapását követve a fiú kibukkant a Törött útra, Darkmouth főutcájára, ahol csikorogva fékeztek a járművek, és azok a helyiek, akik még nem iszkoltak el, a bezárt boltajtókban lapultak.

És a kanyarban ott állt, és visszafelé bámult a minotaurusz. Félig ember volt, félig bika, és mindenes-től rettenetes. Finn szíve kihagyott egy ütemet, majd gyors egymásutánban hármat ütött. Reszketve beszívta

a levegőt. Gyerekkora azzal telt, hogy ilyen teremtmények képeit nézegette, amelyeket mindig hatalmasnak, mondhatni nemesnek, Legendáknak ábrázoltak. Most, hogy hús-vér alakban láthatott egyet, rájött, hogy a rajzolók jól visszaadták a lény erejét, de a vadságát már nem.

Ott, ahol a görbe szarvak találkoztak a nagy bikafejjel, olyan koszosan lógott a szőre, mint a kóbor kutyáké. Miköz-

ben visszafelé bámult, agyarairól folyt a nyál, ami kirajzolta a dudorodó mellizmok

körvonalait, lecsurgott a derekán a foltos bőrre, amelyen akkora repedések tátongtak, mint a kiégetett agyagon. A két hátsó lábán állt, és ezek a lábak nem hasított patában végződtek, hanem fenyegető, karmos mancsokban.

A minotaurusz rosszabb volt, mint amilyennek Finn valaha is elképzelte, márpedig elég rémesnek képzelte el.

Egyenesen rá nézett.

A fiú beugrott egy kapu alá, ahol már elbújt egy asszony. Hátát az ajtóhoz nyomta, a kutyáját magához húzta, az arca merev volt a félelemtől.

– Ne tessék aggódni, Mrs. Bright – mondta Finn a sisaktól letompított hangon. – Nemsokára biztonságban lesznek Morzsival, ugye, haver? – Megpaskolta a kutyát a szabad kezével. A basset hound rátüszentett.

Az asszony minden meggyőződés nélkül bólogatott. Egyszer csak abbahagyta. – Hol az apád, fiatalember? Nem itt kellene...

Feljebb az utcán nagyot csattant valami. A minotaurusz eltűnt a kanyarban a Törött út felső végén. Finn újabb mély lélegzetet vett, és utánaeredt.

Az egyik fal mögül akkora puffanás hallatszott, hogy Finn a talpától az agyáig beleremegett. A fejében ez annak a jele volt, hogy most kell sikoltozva elrohanni.

Ám Finn nem rohant el. Ugyanis erre képezték ki. Ebbe született bele. Tudta, mit várnak el tőle, mit kell tennie. Különben is, ha most elszalad, apa csalódni fog benne. Már megint.

Ott leszek, amikor szükséged lesz rám, mondta reggel az apja.

Benyomta a sisakja oldalán a rádió gombját, és azt suttogta: – Apa! Ott vagy?

Csak a fehér zaj sercegett.

Sötét, fenyegető alak csörtetett végig egy szűk keresztutcán. Finn fölemelte a szikkasztóját, és utána eredt. A saroknál leguggolt, kilesett. A minotaurusz alig húszméternyire állt. Hatalmas válla hullámozott a morgó, dühös szuszogástól, miközben azt fontolgatta, merre menjen.

Most minden a fiún múlt. Felidézte magában, amit tanult. Arra összpontosított, amire oktatták. Apja szakértő szavaira gondolt. Óvatosan célzott vaskos ezüstpuskájával, megfeszítette izmait, kifújta a levegőt.

Ebben a pillanatban a minotaurusz megfordult. A szeme olyan volt a rücskös szarvak alatt, mint két fekete tócsa. Tajték csöpögött csorba agyarairól. Finn egy pillanatig akaratlanul is arra figyelt, hogyan tapad a véres-vizes sár a Legenda orrába fűzött kristálykarkára.

A minotaurusz elbődült. Finn meghúzta a ravaszt.

A fegyver visszarúgott, a fiú megtántorodott. A szikkasztó csövéből kirepült egy sziporkázó-pörgő kék gölyő, amely röptében bomlott szét tüzes hálóvá. Arrafelé

szállt, ahol egy perce a minotaurusz állt... és ráborult egy parkoló autóra.

Finn felnyögött.

A kocsi fele megvillant, fojtottan pukkant egyet, aztán úgy omlott magába elgyötört csikorgással a tonnányi fém, hogy csak egy akkora darab maradt belőle, mint egy üdítős doboz.

Finn kereste, hol a minotaurusz. Az bizony elment.

Bekapcsolta a rádióját. – Izé... apa?

Még mindig semmi.

Várt, amennyire tudta, lecsillapította rémulten karrattyoló agyát, majd ismét nekivágott a sikátoroknak, és egy ősi módszerrel, óvatosan követte a minotauruszt.

Fölöslegesen fáradt. A minotaurusz előbb megtalálta őt.

3

Finn természetesen elfutott.

Futás közben számos gondolat megfordult a fejében, mindenekelőtt az, hogy megforduljon és lőjön, vagy keressen egy búvóhelyet, vagy van-e annyi ideje, hogy megálljon, és levesse csörömpölő páncélját?

A minotaurusznak, amely Finnt üldözte, egyetlen gondolata volt. Jobb is, hogy Finn nem tudta, hányszor szerepelt abban a gondolatban a „felöklelni” szó.

Olyan sebesen futott végig a sikátoron, ahogyan zörgő páncéljában tudott. Lélegzete forró szelet fújt a sisakban, fegyvere hintázott a csuklójára hurkolt szíjon. Észrevett egy átjárót, és bevágódott rajta, mielőtt a minotaurusz utolérhette volna. A lény nekiment a zsákutca végének. Szállt a téglatörmelék a nyálas porfelhőben.

Finn tovább loholt, sikátorból sikátorba, sarkokon fordult be tántorogva, réseken nyomakodott át, addig,

míg azt nem hihette, hogy a páncél zörgése mellett már csak a saját lihegését hallja.

Némi erőfeszítéssel meggyőzte a lábát, hogy ne rohanjon tovább.

Guggolva kilesett egy sarok mögül, hogy nem látja-e a minotauruszt. Nem látta. Megrogyant, arcán patakokban folyt az izzadság, bőre viszketett a páncéltól, a szíve ki akart ugrani.

A közelben surrogott valaki. Megrebbent egy árnyék.

– Apa?

Ebben a pillanatban a minotaurusz áttört a falon, és iszonyú erővel csapódott be a sikátorba. Szarvai szikrát csiholtak a betonból, majd feltápáskodott, és a fiú fölé magasodott. Finn fölemelte a szikkasztót, de a minotaurusz hatalmas karjának egyetlen csapásával kiverte a kezéből a fegyvert.

A téglafalnak szorított Finn már érezte a minotaurusz leheletének gyilkos bűzét, látta szájának fekete barlangját. Egy pillanatra megdelejezte a Legenda orrába fűzött, vastag gyémántkarika sugárzása.

Igyekezett kiszelni valamilyen menekülést, egy küzdőállást, amelyre az apja tanította, egy tervet, egy kiutat, bármit, csak szabadulhasson az agyában kalapáló, irgalmatlan gondolattól, hogy mindjárt meg fog halni.

Az ütéshez készülő minotaurusz még mindig csak egy dologra tudott gondolni, bár ez a gondolat magasabb szintre fejlődött, mert most már szerepelt benne a „megcsonkítani” szó.

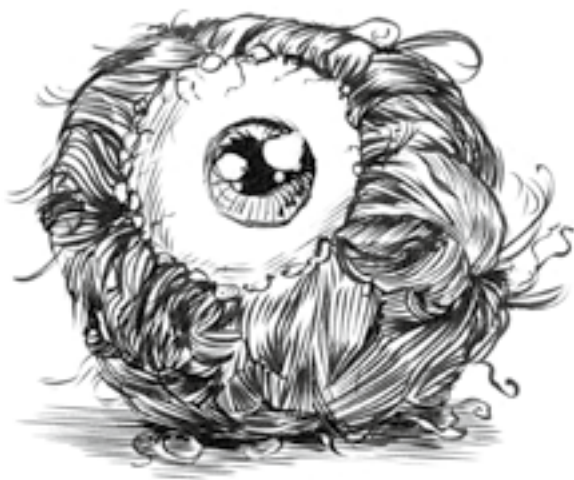
Ha ez a Legenda csak egy kicsivel kevésbé korlátolt, talán rájött volna, hogy túl sok időt szánt az ölésre, így egy árnyék átsuhanhat fölötte és a fiú fölött, sőt, ez az árnyék megnőhetett, elsötétülhetett és tömegre tehetett szert, amellyel elrugaskodhatott az ő vaskos válláról, hogy mögötte érjen földet.

A minotaurusz megfordult. Ennek az új emberfajzatnak a páncélja úgy csillogott, hogy ami megzavarta az összpontosítást. Az emberfajzat hol ott látszott lenni, hol meg nem. Hasonló fegyvere volt, mint a fiúnak, csak nagyobb. A minotaurusz azonnal tudta, kivel áll szemben.

Ez nem egy legendavadász, hanem a legendavadász.

A támadó minotaurusz alig hüvelyknyivel jutott előre, amikor ráborult a legendavadász fegyveréből kiroppenő, izzó hálóra. A Legenda egyetlen pillanatra beledermedt a sziporkázó, kék hálóra, aztán egy pukkanással beomlott. Csak egy tömör, szőrös golyó maradt belőle, nem nagyobb egy teniszlabdánál.

A legendavadász nem mozdult. A fegyver csövéből kék füst szivárgott. – Telitalálat! – örvendezett a vadász,

és felcsapta az ellenzőt az arca előtt, amely ugyanolyan kemény volt, mint a sisak.

Finn feltápáskodott, és sértődötten meredt rá. – Te meg hol voltál, apa?

4

Hasonlóan más Métélyes Falvakhoz világszerte – amelyeknek olyan neveik voltak, mint Világvég, Pokolkapu, Vérszikla, Leviatán és Mészárló – Darkmouth, azaz Sötétszáj, nemzedékek óta adott otthont a legendavadászok családjainak, akik esküvel fogadták, hogy megvédik a világot az általuk Fertőzött Oldalnak nevezett helyről indított, végeérhetetlen támadásoktól.

De a támadások egyszer csak véget értek.

Vagy olyasmi.

Évről-évre fogyatkozott azoknak az embereknek a száma, akiket Legendák ejtettek fogságba, vagy öltek meg – és a Legendáké is, akiket legendavadászok ejtettek fogságba, vagy öltek meg.

A Métélyes Falvakban fokozatosan abbamaradtak a támadások. Évezredek óta először látszott úgy, hogy a világot sikerült elzárni a Legendák birodalmától. A háborús emberöltők után a legendavadászok is leállhattak.

Kivéve egy falut és egy családot.

- Nem voltál veszélyben – mondta hanyagul az apja.
- Fedeztelek egész idő alatt.
- Az a valami majdnem megölt!
- Tudod, hogy sosem engedtem volna.
- Nem úgy éreztem!
- Nézd, Finn, ne légy ennyire szigorú magadhoz. Jól csináltad. Helyenként talán egy kicsit trehányul, de hát nem is csirkét kergettél itt. Ne légy már ilyen savanyú! A legtöbb tizenkét éves fiú meghalna örömében, ha Legendákat üldözhetne.
- *Meghalna?* – kérdezte Finn.
- Tudod, hogy értettem.

Apja még egy pillanatig nézte, azután játékosan beleboksolt a fiú vállába, és felkapta a minotaurusz kiszikasztott maradványát.

Finn fáradtan leakasztotta az övéről a tartályt, és beütött egy kódot az oldalán levő billentyűzeten. A tartály teteje szisszenve felnyílt, apró kék gázfelhőt pöffentve, amelynek enyhe narancslészága volt. Apja beleejtette a dobozba a kerek tárgyat, és lecsapta a tartály tetejét. – Itt majd kikapcsolódhat! – mondta.

A fiú némileg viszolyogva csóválta a fejét.

– Ahogy óhajtod – mondta az apja. Felkapta a tartályt, majd kifelé indult a sikátorból. – Vesd le azt a szerelést, elviszlek az iskolába.

– Az iskolába? Ez komoly? Hogy menjek iskolába ezek után? Nem megyek! Nem, és kész!

Ám az apja nem állt meg, úgyhogy Finn kelletlenül fölvette a szikkasztóját, és utánament. Az omladékban csillogott valami, egy kristálykampó, éppen ott, ahol a minotauruszt kiszikkasztották. Olyan volt, mint a gyémánt, amit a teremtmény az orrában viselt.

Fura.

Finn fölvette, és megcsodálta a szépségét. Már az apja után akart kiáltani, aztán mégsem tette. Ha ezek után még képes őt arra kényszeríteni, hogy bemenjen az iskolába, akkor vissza akar vágni valamivel.

Zsebre vágta a gyémántot, és nehézkesen futásnak eredt csörömpölő páncéljában.

Keresztülvágtak Darkmouthon. Autójuk olyan volt, mint egy kerekre szerelt, nagy, fekete vasláda, amelyből kiszedték az üléseket, hogy helyet csináljanak a mindenféle formájú, méretű és élességű fegyvereknek.

Már jártak az utcán, de a többség mélyen a homlokába húzta a csuklyát, és leszegte a fejét, védekezésül a szitáló eső ellen. Úgy festettek, mintha az a hely, ahol még portyáznak a Legendák, lenne az utolsó, ahol lenni szeretnének. Nem nagyon derítette fel őket, hogy a Legendák esőben érkeztek.

– Mindig ugyanaz történik, ha kinyílik egy kapu – jegyezte meg az apja. – De legalább a kis kapu csak futó záport jelent. Volt idő, amikor a nagyobb kapuk szörnyű viharokat hoztak. A régi regék az isteneket hibáztatták értük. Mintha lenne beleszólásuk.

Finn nem válaszolt. Az apja csettintett a nyelvével. A kocsi jobbra kanyarodott.

Finn, mielőtt beugrott volna az anyósülésre, az autó hátuljába dobta a páncélját. Az ölében volt a hátizsákja és a szikkasztó. Fölemelte a tartályt, megrázta.

– Sosem unom meg ezt a trükköt – mondta az apja.

Finn váratlanul megsajnálta a tartályban raboskodó kreatúrát. Kívülről csak az mutatta, hogy a szikkasztó-háló áldozata élt valamikor, hogy a golyó borítása mindig megegyezett a lény eredeti burkolatával: prém volt, pikkely, bőr vagy bőrnadrág.

– Nem kegyetlenség ez egy kicsit, apa?

– A következő minotauruszt esetleg csiklandozhatod, hogy adja meg magát. Vagy simizd meg, és kínáld kétszersülttel. Komolyan, Finn! – A fiára pillantott, látta, hogy lóg az orra. – Oké, ez a reggel talán nem volt tökéletes.

– Az előző sem. – Finn pofát vágott.

– Igen, de...

– Az előző előtti sem.

– Én azt nézem, Finn, hogy tanulsz – mondta az apja.
– Ugyanilyen voltam a te korodban. Meséltem már arról az időről, amikor...

– Igen – sóhajtott Finn.

– És a napról, amikor...

– Arról is. Másról sem hallok, csak a hőstettekről, hogy miket csináltál az én koromban. Legyőzted ezt a Legendát. Feltaláltad azt a fegyvert. Hacsak nincs egy olyan sztorid, ami azzal végződik, hogy beleestél egy toalettbé vagy hasonló, akkor most nem lesz tőled jobb kedvem.

Az autó beállt az iskola elé. Finn nem mozdult.

Apja mocorgott egy kicsit. Harci ruhájának páncélozása nyikorgott az ülésen.

– Azért nem csak rossz hírek vannak – kezdte.

– Mi itt a jó? – vágott közbe a kétségbeesett Finn. – Apa, az avatásomig már csak egy év van!

– Mikor töltötted be a tizenkettőt?

– Két hete.

– Akkor az avatásig egész pontosan tizenegy és fél hónap van hátra, de az még mindig rengeteg idő.

– Nem láttad, mi volt ma reggel? – rázta hitetlenedve a fejét a fiú.

– Finn, a mi családuknak negyvenkét nemzedék óta védelmezi Darkmoutht.

– Hát én nem védtem.

– De azt fogod – felelte az apja. – Te leszel a negyvenharmadik nemzedék.

– Nem leszek kész.

– Darkmouth a te felelősséged lesz.

– Az nem lehet! – tiltakozott Finn.

– Annak *kell* lennie.

Apja rövid hallgatás után folytatta:

– Megkeresett a Tizenkettek Tanácsa. Jó híreik vannak.

– Van köze hozzám? – kérdezte Finn.

– Nem. Illetve igen. Úgy valahogy. – A apja ismét tartott egy rövid szünetet. – A Tizenkettek helyet ajánlottak fel nekem a Tanácsban. Negyvenkét nemzedék óta senkinek sem ajánlották fel a családukból, hogy legyen a világ legendavadászainak egyik vezetője! Persze, a legendavadászok többsége ma már otthon dohosodik, de ez akkor is óriási dolog, nagy megtiszteltetés, és...

– Állj! – mondta Finn. – Bevesznek a Tizenkettek Tanácsába?

– Igen. Hát nem nagyszerű?

– A székhely, az nem...

– Liechtensteinben van. Kis ország, nagy hegyek.

– Tehát elmész Darkmouthból? – kérdezte Finn.

– Igen – felelte az apja. – Időnként.

– És én?

– Te nem jössz.

– Óriási! – mondta Finn, és mintha hatalmas teher ereszkedett volna a vállára. – Elmész, és Darkmouth védelme kizárólag...

– A te dolgod lesz. Pontosan. Hát nem csodás?

Finn csak bámult rá, miközben az agya próbálta feldolgozni a hallottakat.

– Ez semmin sem változtat, Finn! – erősködött az apja. – Legalábbis nem sok mindenben. Évek óta te leszel az első igazi legendavadász, aki levizsgázik. Darkmouth úgyis mindenképpen a te felelőssége lett volna. És nem megyek el máris. A Tizenkettek azt mondják, hogy ennek megvan a maga módja, lesznek ellenőrzések.

– Miféle ellenőrzések?

Az apja vállat vont. – Nem tudom. Háttérvizsgálat, megfelelés a 31-ik törvény 14-es pontjának, satöbbi. Papírmunka. A Tizenkettek szeretik a papírmunkát. De legalább megtörténik. – Krákogott. – Rögtön az avatásod után.

– És ha nem állok készen?

Az apja megfordult, és ránézett. A bőrülés megnyílt a páncél alatt. – Finn, a családunk összes legendavadását tizenhárom éves korában avatták. Mindegyiket az utolsó szálig a krónika szerint. Kivárhatták volna,

amíg tizenöt vagy tizenhét vagy akár tizenkilenc évesek lesznek, mint a gyengébb családokban, de nem tették. Tehát a családuknak – a múltban, a jelenben és a jövőben – szüksége van rá, hogy készen állj. Szükségem van rá, hogy készen állj. A helynek szüksége van rá, hogy készen állj. Készen fogsz állni.

Finn kilökte a kocsiját, és kiszállt. – Most már sokkal jobban érzem magamat. Kösz, apa.

Ahogy bevágta az ajtót, meglátta magát az ablakban. A haja nyirkos volt, az arca kivörösödött. Ismét tiltakozni akart, amiért így kell iskolába mennie, de az apja belefojtotta a szót. – Ezt majd megbeszéljük.

Finn állt a járdán, vállán a zsákjával, és hallgatta a távozó autó morgását. Szitáló eső csiklandozta a homlokát.

Zsebében rezgett a telefon. Az anyja üzent.

LÉLEGEZZ MÉLYEKET! PUSZI.

Vett egy mély lélegzetet, majd még egyet. Erőt gyűjtött a következő kihíváshoz.

Az iskolához.

5

Elkésett, és biztosra vette, hogy mindenki tudja, miért.

A folyosón trappolva érezte, hogyan jön lázba az összes osztály, amely előtt elmegy. Az órát félbeszakították, hogy a tanítók és a tanulók megbámulhassák.

– Jó nagydarab volt a mai? – kiáltott utána valaki.

– Sikerült végre lepasszolni mindet? – kérdezte valaki más.

Elengedte a megjegyzéseket a füle mellett, amíg meg nem érkezett a saját osztályába, ahol borzongó izgalom fogadta. Motyogva bocsánatot kért Mrs. McDaidtól a késésért, és megcélozta az utolsó szabad helyet. Sajnos, ez éppen Conn és Manus Savage, az egyiptetíjú ikrek közé esett, akiket csak Conn egyik tépett füléből lehetett megkülönböztetni. Conn mindig azt állította, hogy a füle egy dobermannal vívott küzdelemben rongálódott meg. Azt is állította, hogy a kutya vesztett.

Finn befurakodott a köztük levő székre. A vaslábak csikorogtak a padlón.

Az ikrek némileg zavarba jöttek, amikor megcsapta őket a tömény izzadságszag.

– Hé, szörnyfiú! – sziszegte a szája sarkából Conn. – Elfelejtetted reggel kicserélni a pelust!

– Tanító néni! Nyithatunk ablakot? – kérdezte Manus.

– Rögtön kettőt! – javasolta a testvére.

Finnről általában lepergett a bosszantásuk. Tudta, hol a helye. Egy legendavadász-tanulónak nemigen lehettek barátai. Ő gyakorolt az apjával. Edzett. Tanult. Evett. Aludt. Nem tartott születésnapot, nem járt alvós bulikba. Hozzá nem ugorhattak be más srácok csak úgy. Nem válaszolhatott a félszeg kérdésekre, ha például a háromfejű kutyát firtatták volna, amelyet az apja most hozott haza. Sose mondhatta félvállról: „Á, ne is törődjetek a cerberusszal; csak ugat, de nem harap.” A darkmouthi szülők érthető módon nem siettek átengedni drága gyermekeiket egy olyan házba, mint amilyen Finnéké volt.

Családja negyvenkét nemzedék óta lakott a városban, de ő mindig kívülálló marad. Örökké összesúgnak majd mögötte. Örökké lesznek sértő kérdések. Mindig lesz pusmogás. Miért Darkmouth az utolsó Métélyes Falu, ahol még ma is támadnak a Legendák? Miért nem igyekeztek jobban, hogy leállítsák őket?

Amennyire lehet, kizárta gondolataiból az ikrek hangját, de nem ment könnyen, ha egyszer sztereóban támadták.

– Mivel ijesztetted el a reggeli szörnyet? – dünnyögte Conn. – Ráleheltél?

– Ha megglobogtattad volna a zoknidat, végre talán lepasszolhattad volna mindet – tette hozzá Manus.

Finn kezdett mérges lenni. Különbözni, az hagyján – az életéhez tartozott, megtanulta elviselni. De hogy még piszkálják is, azok után, hogy most próbálta megvédeni őket egy mitikus lénytől!

Mégsem szólt. A Savage ikrek félelmetesebbek voltak némely Legendáknál. Mindenesetre elhatározta, hogy mostantól lesz szappan és dezodor a hátizsákjában.

Mrs. McDaid folytatta az órát, és az osztály nagyobb része figyelt is rá. Finn észrevette, hogy egy új lány ül a hátsó sarokban, és őt lesi sötétvörös hajának függőnye mögül.

Új lány? Hiszen itt sosincsenek újak. Az ember vagy itt született, vagy tévedésből vetődött ide, és nem jött vissza még egyszer. Senki sem költözött Darkmouthba. Soha.

A lány mégis itt volt.

Alig észrevehetően rámosolygott Finnre a frufruja alól. Finn elfordította a tekintetét. Amikor visszanézett a lányra, az már a tanítónőt figyelte.

Conn odahajolt hozzá. – Tetszik az új lány? – súgta.

– Sose lehet tudni – súgta Finn másik fülébe Manus.

– Talán szereti a „Finn de Bűdös” parfümöt.

Finn elképzelte az ikreket, ahogy az arcukra fagyott rémülettel inálnak a minotaurusz előtt, amely lekapja a mancsával a fejüket. A kép felvidította vagy fél percre, aztán beleroggyant a pocséknak ígérkező napba. Mert az is volt. Pocsék.

6

Finn felhúzta a csuklyáját, hogy ne lássák az arcát, és hazagyalogolt. A szitalás elállt, a kisváros visszatért a normális kerékvágásba – legalábbis ahogy itt értelmezik a normálist. Finn nem először érezte a nyomást, amely abból a tudatból fakadt, hogy egy napon kizárólag ő felel a hely biztonságáért.

Csak most már azt is tudta, hogy az „egy nap” nem egészen egy évnnyire van, amikor az apja elutazik, hogy csatlakozzon a Tanácshoz. Ez a felfedezés még a lélegzést is megnehezítette.

A legendavadászokról, a Métélyes Falvak védelmezőiről szóló meséken nőtt fel. A tudás nemzedékről nemzedékre hagyományozódott minden helységben a technikával és a fegyverekkel együtt, és minden legendavadász megesküdött, hogy védelmezni fogja a népet.

Csakhogy ma már nem volt szükség legendavadászokra. A falvak elcsendesedtek. A vadászok elővigyázatból ott maradtak az egykori Métélyes Falvakban – még olyanok is voltak, akik tovább edzették magukat

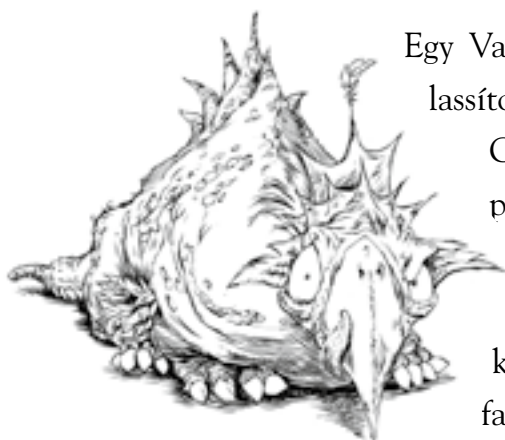
és a gyerekeiket, mert ki tudhatja – de a többség más foglalkozást választott. Az ellenőr, aki lepecsételte a jegyünket a vasútállomáson, származhatott legendavadászok hosszú sorától, akárcsak a tánctanár, a meteorológus vagy az illető, aki a tévét jött megjavítani.

Ám Darkmouthban nem. Finn családjá legendavadász volt az írott történelem kezdete óta, és amíg a Legendák átmászkálnak, amíg megtámadják Darkmoutht, addig az ő családjára szükség lesz. Ha ő az egyetlen legendavadász egyetlen gyereke, rá is szükség lesz. És most, hogy az apja bekerül a Tizenketek Tanácsába, arra lesz szükség, hogy *önállóan* védje Darkmoutht.

Ólomsúllyal nyomta a felelősség, miközben duzzogva baktatott hazafelé.

Még rosszabb, hogy *nem* áll készen. Segítségre szorul. Már megint. Harmadszor, amióta az apjával vadászik. Ez a harmadik csődje.

Az első vadászat pár hete szintiszta megaláztatás volt. A kérdéses Legenda egy baziliskusz volt, feltűnően buta, kövér hulló, csőrrel. A baziliskuszok abban a hitben ringatják magukat, hogy egyetlen rábámulással megölhetnek egy embert. Ha sarokba szorították őket, lecövekeltek, kimeresztették a szemüket, és fenyegetően néztek a közeledőre. Csupán az volt a baj, hogy a nézésük valamivel kevésbé volt veszélyes egy baba kuncogásánál.

Egy Vadász még csak nem is lassított miattuk.

Csak egy különösen tapasztalatlan vagy tehetetlen legendavadász nem lett volna képes elfogni egy ilyen fajzatot. Finnre történetesen mind a kettő illett.

Apja azért szervezte a vadászatot, mert meg akarta mutatni, hogyan lehet az eszközöket mellőzve, önerőből követni egy Legendát. „Ahol az ő világuk találkozik a mi világunkkal, por keletkezik. Csak azokat a porcsíkokat kell követned. Az utcákat ismered. Haladj egyenletes tempóban...”

Ekkor vette észre, hogy Finn már nincsen ott mellette. Két utcával arrébb találta meg a fiát, miután gyorsan beszárította a baziliszkuszt; Finn hanyatt feküdt, és tehetetlenül rúgkapált, mint a partra vetett teknősbéka. Az apja attól félt, hogy egy Legenda fog végezni a fiával, ám annak az ügyetlen harci ruha és a harchoz nem éppen alkalmas kövezet lett a végzete.

Kínos csend volt a hazaúton.

A második vadászat a múlt héten egész jól kezdődött. Finn néhány átalakítást végzett a páncélján, és kapott még saját szikkasztót is. Apja ott maradt mellette, amíg a betolakodóra vadásztak. Kis mantikór volt, aminek oroszlánteste, kurta sárkányszárnya van, a skorpiófarka mérgezett nyilakat lövöldöz, de a legveszélyesebb tulajdonsága az, hogy képtelen befogni a száját.

Fürgén mozogtak; Finn, ahogy tanulta, addig követte a Fertőzött Oldalról átvezető porcsíkokat, amíg sarokba nem szorította a mantikórt egy zsákutcában. Ekkor romlott el minden. Ahogy megpróbálta kihúzni az övéből a szikkasztót, a kesztyűje beleakadt a páncélba, és még a karját sem bírta fölemelni.

– Egy pillanat! –
mondta a mantikór-
nak.

Ez súlyos hiba volt.

Az első, amit a
legendavadászoknak
megtanítanak a
mantikórról: *Sose
elegyedj beszédbe
vele!* Mert ha a
mantikór egyszer rá-
kezd, beszél egész nap,

szinte kizárólag találós kérdésekben. Rossz találós kérdésekben, amiktől előbb-utóbb megbolondulsz.

Szerencsére amint a Legenda kinyitotta a száját, hogy egy különösen hervasztó találós kérdéssel válaszoljon, Finn apja kiszikkasztotta.

Apa és fia most is mély és kínos csendben ballagtak haza.

Aztán természetesen itt volt a mai nap.

Nem egészen egy év alatt Finn-nek avatott és kifogástalan legendavadásszá kéne válnia, amihez szüksége lenne többek között három igazoltan sikeres legendavadászatra. Ehelyett a reggeli vadászat a minotauruszra betetőzte melléfogásainak bazári sorozatát.

Látta az apja arcát, mielőtt kiszállt az iskolánál; apja homlokára barázdákat vont a csalódottság. Most, ahogy ment hazafelé, jobban megértette ennek a csalódásnak a mélységét. Két lehetősége volt.

Vagy olyan látványosan megbukik, hogy nem avathatják fel, amivel megghiúsítja, hogy a legendavadászok negyvenkét darkmouthi nemzedékében az apja lehessen az első, aki megvalósítja minden legendavadász álmát.

Vagy valamilyen módon sikert arat, és akkor az övé a felelősség, hogy megvédje Darkmoutht és minden lakosát. Nem tudta eldönteni, melyik lenne a jobb.

Illetve a rosszabb.

Befordult egy utcába, amelynek az egyik oldalát lepusztult házak szegélyezték. Az ablakokat végig befalazták vagy bedeszkázták; néhányukon virágládák gyerekes rajzai próbáltak némi derűt lopni a látványba. A járdából kinőtt két fa valamennyit szelídített az utcán, de a hosszú vakfal a másik oldalon könyörtelenül zorddá tette az összenyomást.

Darkmouthban, ahol az utcanevek a helység erőszakos múltjáról beszéltek, ennek az egynek nem volt neve. Finnék jelentéktelen, érdektelen háza az utolsó volt a soron.

Közelebb érve Finn látta, hogy egy rendőrautó parkol az apjáé mögött. A bejárat nyitva állt, a fiú felismerte odabent a helyi őrmester alakját.

Odarohant a ház előtti apró kert alacsony falához, mögé bújt és fülelt.

– Maga tudja, Hugo, mennyire hálásak vagyunk azért, amit csinál – mondta éppen Doyle őrmester. – Azt is tudjuk, hogy tanítania kell a fiút. – Az őrmester

nagydarab ember volt, bár hajdani hordómelle a korral lecsúszott a derekára. – De ez már a harmadik alkalom pár hét alatt. – Szünet. Finn átlesett a fal fölött a nyitott ajtóra. Doyle őrmester fellapozott egy noteszt, és olvasni kezdett. – Két porrá tört fal a Csontozó dűlőn. A fia félig szétvert egy autót a Cudar közben...

– Oké, őrmester – emelte föl a kezét az apja. – Természetesen majd...

– Két személyt kezelnek sokk miatt.

– Tudunk fizetni minden esetleges...

– Elsősorban maga fizet rá, Hugo. Az emberek már úgylis frászt kapnak a szörnyektől; nem szükséges még azoktól is félniük, akiknek állítólag védelmezniük kell őket. – Doyle őrmester sosem örült, hogy Darkmouthban kell állomásoznia. Ma különösen nem volt odáig érte.

– Ki kell képeznem, őrmester... – kezdte apa.

– *Tudjuk*, hogy tanítania kell a fiút, de kell lennie jobb módjának is, mint hogy fegyvert nyom a kezébe, és szabadjára engedi – mondta Doyle őrmester, azzal kilépett a házból. A falhoz tapadó Finn érezte, hogy ég az arca. Az őrmester úgy ment el mellette, hogy észre sem vette. Beült az autójába, leengedte az ablakot. – Hugo, maga is ugyanúgy tudja, mint én, hogy az itteniek nem értik, miért Darkmouth az utolsó hely, ahol még mindig vannak ezek a támadások. Kezdi magát hibáztatni érte.

Egyesek még olyanokat is mondogatnak, hogy talán szántsándékkal engedi át a szörnyeket, mert meg akarja tartani az állását.

– De őrmester...!

– Vannak Darkmouthban olyanok, akik már azon gondolkoznak, nem inkább nekik kellene-e eljárni ebben a dologban. A huszonegyedik században élünk, Hugo! Azt hiszik, hogy az interneten is lehet rendelni szörnyölő készletet.

Finn apja sóhajtott. – A nevük Legenda.

– Mi?

– Viszlát, őrmester.

Doyle őrmester elhajtott. Apa figyelte, ahogy távolodik. – Finn, csukd majd be magad után az ajtót – mondta, azzal visszament a házba.

Finn felnyögött. Tudhatta volna, hogy az apját úgysem lesheti ki. Már a gyerekkori bújócskákat is elrontotta, hogy még csak úgy sem tudott tenni, mintha nem sejténé, hol van a fia.

Ahogy a bejáráshoz indult, meglátott valamit a szeme sarkából. Lejjebb az utcában valami átsuhant az egyik ajtóból a másikba. Kisebb volt a fiúnál, de azért elég magas. Most mintha olyasmit látott volna, ami prém lehetett. Vörös, lángvörös prém. Vagy az, vagy...

Habozott, kinyitotta a száját, hogy az apjáért kiáltson, aztán mégsem tette.

Kinyújtotta a kezét, de nem esett. Az ajtajuk felé fordult, de nem hallott riasztást.

A házakra nézett, majd az alakot kereste, amely akkor tűnt el gyorsan és ügyesen a saroknál.

Ez olyan vadászat volt, amelyet Finnek egyedül kellett megcsinálnia.

Követte azt az alakot.